

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

များများ ကြည်အေး၏ ကဗျာများ ကြည်အေး၏ ကဗျာများ ကြည်အေး၏ ကဗျာများ

အေး၏ ကဗျာများ ကြည်အေး၏ ကဗျာများ ကြည်အေး၏ ကဗျာများ ကြည်အေး၏

KA0003

2,700.00 KS

mgyoe.com

ကြည်ဆောင် အလှူများ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၄၂၀၀၁၈၀၆၀၈ နှင့်

မုက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၄၂၀၀၀၈၀၂၀၈ တို့ဖြင့်

မုက်နှာဖုံးဒီဇိုင်းကို M.S.O ပြုလုပ်ပြီး ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်တိုက်၊ ၈၅၊ ၁၆၄ လမ်း၊ ရန်ကုန်နှင့် ပုံနှိပ်သူ -

ဦးနိုင်ဦး၊ ငွေပြည်တော်ပုံနှိပ်တိုက်၊ ရန်ကုန်တို့က စုတိယအကြိမ်

စောင်ရေ- ၅၀၀ ရိုက်နှိပ်ကာ ၂၀၀၈၊ သြဂုတ်လတွင် တန်ဖိုး ၂၇၀၀

ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်။

စာအုပ်ချုပ် ကိုဖြင့်

မာတိကာ

၁။ လူမသိသော ကဗျာ	၁
၂။ ကြွေပွင့်	၃
၃။ မြစ်လယ်မှာ ချစ်လှယ်တုန်းက	၄
၄။ မျက်လုံးတာရာ	၆
၅။ မိခင်မျက်နှာ	၇
၆။ ဆောင်းပေါက်တော့မည်	၈
၇။ ခရီးဝေယံ	၉
၈။ ဖြေရခက်တယ်	၁၁
၉။ ရွှေလှိုင်း	၁၃
၁၀။ ဧရာမှာ ဗေဒါပွင့်	၁၆
၁၁။ အငြင်း	၁၈
၁၂။ မိုးတိမ်ကိုမှာ	၂၁
၁၃။ အို လွမ်းသူရယ်	၂၄
၁၄။ တသက်သက်	၂၆
၁၅။ ဘဝဟောင်းက ချစ်သူ	၂၈
၁၆။ ဘဝကူး	၃၀
၁၇။ ရှင့် ကဗျာဆရာ	၃၂
၁၈။ တစ္ဆေ	၃၄
၁၉။ စိတ်သိ အိပ်မက်	၃၆
၂၀။ ထွက်ပြေးချင်တယ်	၃၈
၂၁။ ကြွေရွက်ဆင်	၄၀
၂၂။ အတ္တပုံရိပ်လွှာ	၄၂

၂၃။ မယ့်သခင်	၄၆
၂၄။ နှင်းဆီ	၄၈
၂၅။ အနုပညာကျွန်း	၅၀
၂၆။ မေ ကြယ်လေလား	၅၁
၂၇။ ခေါ်ထူးတမ်း	၅၄
၂၈။ ဧာင့်ခေါ်ပါမောင်	၅၆
၂၉။ မိုးနှင့်မြေ	၅၈
၃၀။ လွတ်မြောက်ခြင်း	၅၉
၃၁။ အချည်းနှီးမီးအိမ်	၆၁
၃၂။ မီးဖိုလှည့်ပါ	၆၂
၃၃။ ဘဝအကွေ့	၆၄
၃၄။ လွင့်ပစ်လိုက်စမ်း	၆၆
၃၅။ နွမ်းလျအိမ်ပြန်	၆၇
၃၆။ အံ့ဖွယ်ခန်း	၆၈
၃၇။ ကဗျာချစ်သူ	၇၂
၃၈။ သိစေချင်သည်	၇၄
၃၉။ ခွင့်လွှတ်တတ်တယ်	၇၆
၄၀။ ပြုံးမျက်ရည်ဖြိုင်အေး	၇၇
၄၁။ ဖုန်းသက်တိုင်	၇၉
၄၂။ မာနကို တောင်းဆိုခြင်း	၈၂
၄၃။ မောင့်ဥယျာဉ်	၈၃
၄၄။ နိဗ္ဗာန်လမ်းဆုံး	၈၄
၄၅။ ပုံပြောမယ်(ကလေးကဗျာ)	၈၆
၄၆။ ထွေပြားသူ	၈၈
၄၇။ ကလေးတို့မိုး	၉၃
၄၈။ ညှိုးထန်သူ	၉၆
၄၉။ မာနကိုပေးခြင်း	၉၇
၅၀။ မျှော်လင့်ခြင်း	၉၈
၅၁။ နှုတ်နှေးခဲ့သည်	၉၉

၅၂။ သမီးအလိမ္မာ	၁၀၀
၅၃။ မေ့သားလိုချင်သည်	၁၀၁
၅၄။ ၂၀ ရာစုနှစ် အလွမ်းသစ်	၁၀၃
၅၅။ တရားသခင်	၁၀၅
၅၆။ မွန်းနစ်စိမ်းကား	၁၀၇
၅၇။ သစ္စာသစ်	၁၁၁
၅၈။ ပထမအဆင့်	၁၁၃
၅၉။ ဟန်ဆောင်သူများ	၁၁၅
၆၀။ စံပယ်နိုးသော အတိတ်	၁၁၇
၆၁။ လယ်တော၏အချစ်တေး	၁၁၉
၆၂။ လရိပ်ပြုံးမြ	၁၂၁
၆၃။ ဆေးရုံစောင့်၏မှတ်တမ်း	၁၂၄
၆၄။ သူ	၁၂၈
၆၅။ ကျန်ရစ်သူအတွေး	၁၂၉
၆၆။ ဒုတိယည	၁၃၁
၆၇။ သံသရာချစ်သူ	၁၃၆
၆၈။ ချစ်သူလိုက်မယ်လား	၁၃၈
၆၉။ အိမ်ပြန်ချင်သူ	၁၄၁
၇၀။ ငယ်ကမွှေးမြ	၁၄၃
၇၁။ ဘဝကမ်းစပ်	၁၄၄
၇၂။ သိမြင်ခြင်း	၁၄၅
၇၃။ ကျွန်မ မိတ်ဆွေများ	၁၄၆
၇၄။ ခွန်အားသစ်	၁၄၉
၇၅။ ပထမအမြင်	၁၅၀
၇၆။ မောင့်တောအုပ်မှာ	၁၅၅
၇၇။ ပွင့်သစ်	၁၅၇
၇၈။ စကားသင်ချင်သည်	၁၅၈
၇၉။ တစ်ပိုင်းတစ်စ အဆုံးသတ်မရသည့်ကဗျာ	၁၆၀
၈၀။ လန်ဒန်အခါတစ်ပါး	၁၆၁

၈၁။ ငါ လူသား (၁)	၁၆၄
၈၂။ ငါ လူသား (၂)	၁၆၇
၈၃။ ခွင့်လွှတ်ပါဖုန်း	၁၇၀
၈၄။ ညအစိမ်း	၁၇၃
၈၅။ မသိစိတ်နှင့် အိပ်မက်ခြင်း	၁၇၄
၈၆။ နှင်းဆီရဲ့အချစ်တရား	၁၇၆
၈၇။ အိပ်မက်မောသူ	၁၇၈
၈၈။ တမ်းတစိတ်	၁၇၉
၈၉။ ဆည်းဆာစကား (ဆည်းဆာအိပ်မက်)	၁၈၀
၉၀။ သချိုင်းအစ	၁၈၂
၉၁။ မေ့မည်ထင်သည်	၁၈၃
၉၂။ နှုတ်ဆက်သွားသူ	၁၈၅
၉၃။ ရာသီပြောင်း	၁၈၇
၉၄။ ယုံမှားသူ သံသရာ	၁၈၉
၉၅။ တစ်ရေးနိုးသူ	၁၉၁
၉၆။ ငိုတော့ မေရယ်	၁၉၃
၉၇။ အချည်းနှီးပိတောက်	၁၉၄
၉၈။ စံပယ် မနာလိုတော့သည်	၁၉၆
၉၉။ မြို့လယ်လမ်း	၁၉၇

လူမသိသော ကဗျာ

ကဗျာမဖွဲ့တာဖြင့်
 ကြာခဲ့ပြီကောရယ်လို့
 ပိတောက်ရွှေ ဝေတဲ့တောဆီက
 တင်ငင် ဥရွှေဩစဉ်မှ
 တဆိတ်ဆို စိတ်ကို မောအောင်ရှင့်
 ပြောလာတဲ့ တစ်ယောက်သောသူ။

ဪမောင်မသိလေဘု
 ယောင်တိယောင်တောင်နဲ့
 ညဉ့်မှောင်မှောင် လရောင်မဝင်းသော်လည်း
 ငွေစံပယ် ရွှေကြယ်လင်းရှာတဲ့
 သီချင်းတကြော်ကြော်နဲ့
 ဪ အော်မဆုံးခဲ့ပါဘု
 ပျော်တုန်းကို ဆူ။

သည်တစ်ပုဒ်ကိုတော့
 ဆုတ်ပစ်မယ် ဘယ်နှမြောပါဘု
 ပေါလှတယ် ဟိုတစ်ပိုဒ်
 မကြိုက်ပေါင် ချေလိုလုံးတယ်တော့
 ချစ်စရာ ကာရန်သုံးကာဖြင့်
 အလင်္ကာ ပိပြင်ဆုံးကိုမှ
 နှလုံး၌ ကပ်လို့မြူ
 ပူပင်အုံ့တနွေး။

တစ်နေ့ကူးမယ်လို့
 နှစ်ဦးအသာလှယ်တော့ကို
 စိန်ပန်းနီနီခြယ်သမို့
 စိတ်ငယ်သူ အပူကြွချိန်မှ
 ဆိုခဲ့တယ် သူက
 ဘဝတိုတို လျှောက်ချင်သတဲ့
 ဘယ်မြေပုံ မှန်ဆီရောက်ရှာလို့
 နှင်းဆီပင် တစ်ပင်ပေါက်ပြီလား
 ပျို့ကဗျာ အိပ်ရာအောက်ကယ်က
 ပျောက်ခဲ့ပြီလေး။ ။

စုမဝမဂ္ဂစင်း၊ ဇူလိုင်၊ ၁၉၅၂၊ ၈-၂၀။

ကြွေပွင့်

ကိုင်းထိပ်ဖူးမှာ
ပွင့်ဦးအသစ်၊ ယခုလှစ်သည်
ရွှေရစ်ပန်းပြာ၊ ခပ်မာမာလေး။

လှမ်းမမိပေမယ့်
မောနေပါ့မယ်၊ ခူးမလွယ်ဘူး
မြေဝယ်လျောင်းစင်း၊ မောင့်ခြေရင်းက
သက်ဆင်းကြွေလွင့်၊ ခရေပွင့်လေး။

အလွယ်လိုက်ပြီး
အကြိုက်ဆင်သင့်၊ လှမ်းကြိုနှင့်သည်
ကြွေပွင့်ကိုသာ ကောက်ပါမောင်ရယ်။ ။

စုမဝမဂ္ဂဇင်း၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၁၉၅၃၊ 'စွမ်းလျအိမ်အပြန်ဝတ္ထုမှ'

မြစ်လယ်မှာ ချစ်လှယ်တုန်းက

မြစ်ရေပြင် လှေလူးလို့
ချစ်ဦးမယ်နဲ့မောင်
ပန်းခူးရအောင်။

လမင်းကလောင် ကြယ်ပြောင်ကပြုံး
ညဉ့်ဦးကဗျာတည်တဲ့
ငှက်ပလီ ချုံနွယ်ရိပ်မှာ
တိတ်တိတ်ကွယ်ပုန်း။ ။
လေအေးက ခုန်ပျံ
ကြင်ဦးရင်မှာမှီလို့
ဆိုတေးစီ မြစ်တရိုးမှာ
စိုးတဲ့အသံ။

လှပသည့်ကာရန်၊ ပန်းမန်မှာနား
လဝန်းတိမ်မှာကွယ်တော့
မြစ်လယ်မှုန်းဝါး။ ။

လဝန်းတိမ်မှာကွယ်
မြစ်ယံလယ် မှန်တဝါးမှာ
ရှက်အားကကြွယ်
ထက်ရေးဆန်းကြယ် ကမ်းစွယ်ရိပ်အကွေ့
ကြက်သီးတလှိုင်လှိုင်ပ
မယ့်သက်ပိုင် ချိုနှလုံးရယ်
ပြုံးတထေ့ထေ့။ ။

ကမ်းဆီကို ဝိုက်ကွေ့လို့
တရွေ့ရွေ့ စိုက်စိုက်လာ
ယက်ပန်းက ဖွာ။

ရွာဦးမှာ စေတီမြတ်မြင့်မား
ဗျာဒိတ်တလွင်လွင်မို့
လက်ရှည်တင် ပျော်ပုံသစ်ရအောင်
ချစ်သက်သေထား။ ။

မျက်လုံးတာရာ

မည်းကော့မျက်တောင်၊ ညအမှောင်ဝယ်
 မြရောင်အဟပ်၊ ရောင်စုံစပ်၍
 ဖျပ်ဖျပ်ပြုံးပြက်၊ တခဲနက်မျှ
 ဝင်းလက်မည်လို၊ ထိန်မည်လိုနှင့်
 ဆိုငိုမတန်၊ ဆန့်တင့်လျှင်
 မဆန့်အာသာ၊ မပြေလာအောင်
 တာရာမလင်း၊ ထိန်မဝင်းခဲ့
 ရုတ်ခြည်းဖိတ်ဖိတ်၊ ရုတ်ခြည်းမှိတ်သို့
 ချစ်စိတ်လွမ်းဖုံး၊ ကြော့မျက်လုံးလျှင်
 နှလုံးစာနာ၊ တည်မေတ္တာနှင့်
 ချစ်မှာလိုလို၊ သစ္စာဆိုလို
 ရွှင်ချိုဝင်းပ၊ ပြုံးရာကလျှင်
 မုန်းလှသည်ပုံ၊ ညှိုးပြန်တုံ၏
 မှုန်ကာသာကာ၊ မှုန်သာကာတည့်
 တာရာမျက်လုံး၊ မြတနှုန်းသည်
 အပြုံးတစ်ချက်၊ မုန်းတစ်ချက်
 မလက်ပြန်ချည်၊ လက်ပြန်ချည်။ ။

တာရာမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၁၊ အမှတ် ၆၊ ဩဂုတ်၊ ၁၉၄၇၊ စာ- ၁၆။

မိခင့်မျက်နှာ

လွရရွတည့်
 ဖြူဆွငွေ့မြင်၊ ကြွဆံပင်လည်း
 ပြေစင်အလှ၊ ခြယ်မသ၍
 သွယ်လျပျော့ပျော့၊ ရောင်ဖျော့ဖျော့နှင့်
 မကြော့မလွှား၊ လျော့သာပါးသည်
 တရားရဟန်း ညှိုးနွမ်း၏။

လွန်ရရွန်တည့်
 တိမ်ညွန့်တိမ်လှိုင်း၊ ပတ်ကွေ့ဝိုင်း၍
 ပြာမှိုင်းမိုးဗေ၊ ကြောင်းရစ်ခွေသို့
 အရေလျလျ၊ အစင်းထ၏
 လျော့ကျချိုင့်ဝင်၊ ရိုးသားတင်သည်
 ပါးပြင်မပြည့် တွန့်လိပ်၏။

ပြုံးမျက်နှာလျှင်
 ဇရာနှိပ်စက်၊ မည်သို့ဖျက်လည်း
 မျက်လုံးအလည်၊ 'အပြုံး'တည်၏
 ချိုကြည်နှုတ်ခမ်း၊ 'အပြုံး'သန်း၏
 ငြိမ်းချမ်းမေတ္တာ၊ မယှဉ်သာတည့်
 မျက်နှာလပြည့်၊ ထွန်းစည့်စည့်လျှင်
 မိခင့်မျက်နှာ၊ မြနှယ်သာသည်
 ရှုကာမဝနိုင်တကား။ ။

တာရာမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၁၊ အမှတ် ၇၊ အောက်တိုဘာလ၊ ၁၉၄၇၊ ၈- ၂၃။

ဆောင်းပေါက်တော့မည်

ယခု စိုးသည်
မိုးသက်ကုန်မြောက်
ဆောင်းလပေါက်က။

လယ်ခင်းရှင်သည်
တံစဉ်ထက်ထက်၊ ချွေးစက်စက်နှင့်
လယ်ထွက်ကောက်ပင် ရိတ်တော့မည်။

ဆောင်တော်ကူးလည်း
ပွင့်ဖူးဆုပ်ခဲ၊ ကိုင်းကိုဆွဲ၍
တွဲလွဲရိုးရီ စီးတော့မည်။

မြိုင်တစဉ်မှာ
သစ်ပင်ကျေးငှက်၊ အားသစ်တက်၍
နှင်းစက်ငွေရည် သောက်တော့မည်။

မြောက်ပြန်လေလျှင်
ဟေမန်ရတု၊ ကဗျာစုကို
အနုအယဉ်၊ တန်ဆာဆင်၍
ရွှင်ရွှင်ကျူးတော့မည်တကား။ ။

တာရာမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၁၊ အမှတ် ၈၊ စာ- ၃၂။

ခရီးဝေယံ

လဆီကို လေယာဉ်စီးလို့
 ခရီးထွက်ရအောင်
 လိုက်လှည့်ပါ့မောင်၊
 ဧည့်တောင်ပြာရောင်ဆီ . . . မှန်း။

တေးချိုချို နှစ်ကိုယ်လွင့်မယ်
 လေနှင့်လိုက်ယွန်း။

နှင်းငွေ့မှုန်ပြန်ကျလို့
 ပုလဲအပေါ်တွင်
 အထဲပြာမင်
 ဆုံးမမြင် ကောင်းကင်မြက်ခင်း
 ဖိတ်ရွန်း နဂါးငွေ့
 လမ်းကွေ့ကိုဆင်း။

အဖြူမှာ ငွေဇာသတ်တဲ့
 တိမ်အထပ် ဝေပြာပြာ
 ရောက်တော့တဲ့ခါ
 တန့်ရပ်တေးလွှာ ပျာကရာရုန်း
 တိမ်ရိပ်ခိုရင် လွတ်မယ်
 တွတ်တွတ် တူပုန်း။

မပုန်းနိုင် အမိဖမ်းတော့
 လချမ်းသူ ငါအရင်
 ပြေးခဲ့ပြန်လျှင်။

လငွေမျှင်၊ ဒန်းဆင်ကာလွဲ
 လကွေး ငွေရည်စို့မှာ
 ထိုင်လို့တူတဲ့။
 ရွက်စုံရောင်စုံကြွတဲ့
 ပြုံးပပ မြဝတ်ကြည်။

ပန်းရုံအလယ်၊
 ကြယ်ပွင့်တွေစည်၊ ကြယ်ရည်တွေလူးလို့
 ကြယ်အင့် ကြယ်အဖူးနဲ့
 ကြယ်ပွင့်တွေ ခူးစို့။ ။

တာရာမဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ် ၉။

ဖြေရခက်တယ်

‘နှုတ်ပဉ္စင် ခင်မလှစ်ချင်လဲ့
ချစ်ရင်ဖြင့် ပြုံးလှည့်ပါ’တဲ့။

တစ်နေ့ နှစ်ကိုယ်ကြုံတော့၊
မေ မယုံ မပုံသေးသူက
ဖြေသာရုံ တဖုံမေးပြီမို့၊
အတွေးချာချာလည်လို့
စိတ်မတည်ကြည် မချမ်းနဲ့
နှမ်းမိခွေလာ။

ရင်မလင်းပေမယ့်
 အသွင်တင်းပါလို့
 ဟင့်အင်းကွယ် ငြင်းမယ်ပြုပြန်တော့
 သူ့မျက်နှာ မှိုင့်တင်းကိုမှ
 အတွေးနဲ့ မြင်ရာမှာ
 တွေ့လာမိ စိတ်ထား။

ပျော်လည်းမရွှင်
 အချစ် သည်ဟာထင်ရဲ့
 သွင်စံပယ် စင်ကြယ်ချစ်လိုနဲ့
 ဆင်းပလီ နှင်းဆီချစ်လေလား
 သည်မေတ္တာ မည်မမှည့်နိုင်ဘု
 တွေးလှည့်ပါ ပူမဆုံးပြီမို့
 ဆွေးပြည့်သူ ဝေတနှုန်းရယ်နဲ့
 ပြုံးရမှာလား၊ ဖုံးရမှာလား။ ။

တာရာမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၂၊ အမှတ် ၁၊ ၁၉၄၇။

ရွှေလှိုင်း

ငွေရည်စိုစို၊ လရောင်ယိုကို
သောက်ချိုပြုံးပြ၊ နှလုံးမြ၍
နုံးလျညွတ်နူး၊ ညဉ့်အဦးမှာ
မေ့မူးလုလု၊ စိတ်ကူးနုနှင့်
ချစ်သူစံရာ၊ စောင့်မြဲခါဝယ်
ရောက်လာတစ်ကိုယ်ချင်းတကား။

အို လှပါဘိ၊ လူးလွန်အိ၍
ငွေ၏ နုရည်၊ သွန်းလှည့်လည်မှာ
ရွှေခြည်ရွှင်ရွှင်၊ ရွှေမျှင်ကွေးကွေး
ရွေးရေးတွန့်တွန့်၊ တွန့်ရရွန့်လျှင်
လှိုင်းညွန့်လဲ့မှုန်၊ လေအကြုံဝယ်
သိုင်းခြံငါ့အား ပွေ့ကြို၏။

ရွှေလှိုင်းကော့ပျံ၊ ငွေရောင်ခံလျှင်
 လျှံလျှံလက်ရွန်း၊ လှရက်လွန်းသည့်
 ငွေမွန်းသည့်ရွှေ၊ ရွှေမွန်းငွေလို
 နှစ်ထွေရောစု၊ လှချင်းလှသော်
 ရှုမိလေလေ၊ စိုက်ငေးတွေသည်
 အို ရွှေလှိုင်းလော၊ ငွေလှိုင်းလော။
 အပြုံးဆွတ်ဆွတ်၊ နှလုံးလွတ်နှင့်
 ကွေ့ပတ်ရစ်လည်၊ လှိုင်စည်စည်ကို
 တမ်းမည်စိတ်တွင်၊ နမ်းလိုချင်၍
 ငါလျှင် တုန်လှုပ်၊ မချုပ်တီးနိုင်
 ယိမ်းယိုင်တပ်မက်၊ မှားရှုသက်နှင့်
 ကမ်းလိုက်တူရူ၊ လှမ်းလိုက်ယူတည့်။

နသည်အတွေ့၊ လှိုင်းအကွေ့ပေါ်
 ချမ်းမြေ့ကြည်သာ၊ လှမျက်နှာလျှင်
 အာကာအလျှံ၊ နောက်ကားခံ၍
 လွတ်ခံငွေသော်၊ ရုတ်ခြည်းပေါ်သို့
 မေ့ပျော်မိအောင်၊ ပြုံးအလှောင်နှင့်
 ဟန်ဆောင်အကြည့်၊ လွန်၍လှည့်စဉ်
 လေ၏အပင့်၊ လှိုင်းလည်းလွင့်၏
 ပန်းခက်စိပ်စိပ်၊ ရွှေလှိုင်းလိပ်လျှင်
 ငွေရိပ်အို၊ ရွှေမည်လိုနှင့်
 အညိုသို့လှ၊ တစ်ဝက်နု၍
 တစ်စုအရင့်၊ ဖွာရာလွင့်သည်
 ကြံပွင့်ပျောင်းရှည်၊ လေတွင်စည်တွင်
 ဝေလည်ချစ်သူ ဆံနွယ်တကား။

ရမ္မက်ပြင်းပူ၊ စိတ်ဆုံးဆူ၍
 ပြုံးမူမပျက်၊ ငါ့ချစ်သက်ကို
 ပိုက်ဖက်ယူမိ၊ မခံချိနှင့်
 စိတ်၏စေရာ၊ လိုက်အပါဝင်
 ကမ္ဘာကိုမေ့၊ နှစ်ကိုယ်တွေ့မှ
 မွေ့မွေ့ကြည်လျှမ်း၊ ရှိုက်ရှိုက်နမ်းသည်
 လှမ်းသူကိုလည်း၊ လှိုင်းကိုလည်း။ ။

တာရာမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၂၊ အမှတ် ၈။

ဧရာမှာ ဗေဒါပွင့်

ဧရာမှာ ဗေဒါပွင့်
 ရွက်လွင့်လို့ ဆိုင်ဆိုင်။
 ခပ်တက် ပြိုင်ပြိုင်
 နီလာခိုင် ကြည်ပြာမြိုင်ပေရဲ့။

ဗေဒါ ဧရာကြောမှာ
 မျှောလို့ ပျော်ခဲ့။

လေအကြုံ ရေစုန်ပြေးလို့
 လှေကလေး ဗေဒါ။

ကမ်းကွေ့လို့လာ၊
 ခဏတာ မြနာဝါ သူရပ်။
 ရေလယ် စေတီရိပ်ကို
 ဦးထိပ် ရိုကပ်။

မုန်တိုင်းထန်တဲ့လျှင်
လှေ ဗေဒါလှိုမ့်လူး။
မြစ်ဦးဗွေတွင်
မိုးသက်ကယ်ဆင် လမ်းစဉ်ပိတ်ဖုံး။

ကိုယ်ထီး ဖော်မပါဘဲ
ထိတ်ပျာလို့ နုံး။

ဝဲကတော့ လည်တဲ့လျှင်
လှေ ဗေဒါ လှိုမ့်လူး။

မြစ်ဦးဗွေတွင်
ရက်ပန်းငယ်ဆင်၊ အားအင်နှင့်ခွေရစ်
ရေမှာ ဗေဒါမြုပ်အောင်
စုပ်တဲ့လိုနစ်။

မုန်တိုင်းတဲ့ တွေ့ကြုံ
မြစ်ဗွေ ရစ်ခွေလဲ့
ဝဲနှင့်လည်းဆုံ
လှိုင်းဖုံဖုံ ဝိုင်းအုံတားဆီး။

ရေသာ လေသာ ရပြန်ငဲ့
လှေနာဝါ ဗေဒါမြငယ်
ဘဝခရီး။ ။

တာရာမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၂၊ အမှတ် ၂၊ စာ- ၂၅။

အငြင်း

'ဝေဟင်မှာ ရွှေမင်ပြောက်
ကြယ်အတောက် ကြယ်အပြောင်
ရေတွက်ရအောင်။

ကြယ်ပွင့်ကုန်အောင်
မယ်မောင်ချစ်တမ်း' လို့ဆိုတော့
သူ့နှင်းဆီပွင့်နှုတ်ခမ်းမှာ
အပြုံးယောင်ယောင်သမ်းလို့
ခေါင်းတွင်တွင်ယမ်း။ ။

'ပင်လယ်မှာ မေ့တမော
လှေမျောနဲ့ ရေမှာပါ။

ချစ်စို့နော် ပျော်စို့လား
နှစ်ပါးကြင်နာ။

ခရီးဆုံးတိုင်သာ
ဟိုမှာဘက်ကမ်း' လို့ဆိုတော့
သူ့နှင်းဆီပွင့်နှုတ်ခမ်းမှာ
အပြုံးလိုလိုသမ်းလို့
ခေါင်းတွင်တွင်ယမ်း။ ။

ချစ်ကဗျာ ကုန်စင်ထပ်လို့
တန့်ရပ် မှိုင်တွေဝေ။

'ချစ်လှည့်ပါ' သည်တစ်လုံးကို
သူ့ပြုံးလွှာ စိတ်မှာတမ်းလို့
ယမ်းယောင်မိပေ။

သူ့စိတ်မှာထွေ၊ အဖြေနှင့်သက်ပြင်း
ထပ်ခါခါ ဘာသာငြင်းတယ်
'ဟင်းအင်း ဟင်းအင်း'တဲ့။ ။

ရင်တွင်းမှာ လှိုင်းလိပ်လို့
တရိပ်ရိပ် ဝေဒနာ
စိုက်ငေး တွေဝေရှုမိ
ချစ်သူ့မျက်နှာ။
သူလဲ ထွေလာ
မူရာလျနှမ်း။
အားအယူ မှားရှုသက်နဲ့
သူ မျက်ရည်လျမ်း။ ။

'မေ့လိုက်တော့ သက်ဝေရယ်'တဲ့
သူတစ်ဖန် ဆိုပြန်ရက်တယ်
စိတ်စက်အပြေ။

'ချစ်ကြီးကိုဖြေ
မေ့နေမယ်ထင်လား' လို့ မေးတော့
ချုပ်တည်း သူမနိုင်နဲ့
ယိမ်းယိုင် လိုက်အလျောမှာ
မောလူသနား။ ။

ချစ်သူကို ပိုက်ထွေးလို့
စိတ်အေး ဘဝင်ဝယ်။

'တွက်မနိုင် ရေမဆုံးတဲ့
ကြယ်ပြုံးကြယ်ပြောင်တို့
ရေရအောင် လှေအလူး
ကူးစို့ပင်လယ်' လို့ဆိုပြန်တော့
ရှက်အားကြွယ်ကြွယ်
ငိုတရယ် ချက်ချင်း။

ကြားပြန်ပါ မူရာငြင်း
'ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း'တဲ့။ ။

မိုးတိမ်ကိုမှာ

တစ်ကိုယ်ငေးမိရဲ့
အတွေးဟိုသည်ခုန်လို့
နွေအကုန် ကဆုန်ကူးရင်ဖြင့်
ရူး မိမိ ဘဝင်မှာ။

အို နီလာလို ကြည်ပြာခိုးမှာ
 တိမ်ခိုးတွေညှို့၊
 စိမ့်သည်းလှိုက်ဖို အလိုလို
 စာဆို မျက်ရည်စို့မိပေါ့
 တစ်မြို့နေ တစ်မြေဖွားပေမို့
 ပြစ်မယူ ချစ်သူသွားပေအံ့
 သနားကြင်နာပိုနဲ့
 စကားထင်ရာဆိုမိတော့
 သည်မယ့်လို တင့်တမ်းရယ်နဲ့
 သူလဲလေ ပူဝေနှမ်းပေလိမ့်မယ်
 မောင့်ဌာနီ မြောက်ဆီလွမ်းကာပ
 လှမ်းမျှော်မိပါ။

ကြာကြာလေ အနေဝေးသော်လည်း
 အတွေးချင်းဖြင့် နှစ်ကိုယ်ဆုံ
 ချိုမြအပြုံး ကြင်မဆုံးသူမို့
 စိတ်လုံး မယ်သာပုံခဲ့
 ယုံသူကို ဆုံတူတွေ့ချင်လို့
 တိမ်ပွေပွေ လေအရှေ့မှာ
 မြောက်မြေဆီ အောက်ခြေရွှေပြန်တော့
 'သည်မေ့ သခင်ကိုဖြင့်
 တမြင်မြင် မြင်ယောင်မှန်းနေလို့
 ခင်းသာရင် ရွာစဉ်တန်းကိုဖြင့်
 ကြားလိုက်ပါ၊ တိမ်ပြာရယ်'လို့
 အမှာလက်ဆောင်ပါ။

မယ့်ကိုယ်စား သွားရှာတဲ့တိမ်ညို
မြောက်ဆီကို ပြိုပေါ့
စိုစိုရွဲ့ရွဲ့ မိုးပေါက်တွေကြဲလိမ့်
တသဲသဲလေ ညိုမယ်ပေါ့ဝေဟင်လုံး
မိုးဟန်ပြင်ဆုံးနိုင်ဘု
ပြုံးမိနေစဉ်
အိပ်မက် တယဉ်ယဉ်ပေါ့
သည်ဗွေမှာ ထွေရာတွေးပါမိ
မေးရှာလိမ့် သူလည်းလေ
'မိုးဆွေရယ် ညိုမေလျရာက
လွမ်းမောင့်ကို ပန်းအောင် တလေသလား'လို့
တိမ်မြေပြာ မိလ္လာနှောရယ်က
စကားလွှာ ကြားမှာတဲ့သဘောကို
ပြောနိုင်ပါ့မလား။ ။

တာရာမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၂၊ အမှတ် ၄၊ စာ- ၇၆။

အို လွမ်းသူရယ်

အို လွမ်းသူရယ်
 ပြုံးမူပျက်၍၊ မျက်ရည်ဝေ့နှင့်
 မေ့လျော့သနှင့်၊ စိတ်လုံးလွင့်သည်
 ကြွေရင့်မည်နှယ်၊ တအားငယ်သည်
 ဘယ်သခင့်တွက် ဖြစ်သနည်း။

ပြတင်းဝဝယ်
 ငြိမ်လှလွန်းသည်၊ ကျောက်ရုပ်တည်သို့
 မှန်ရည်နွမ်းအောင်၊ စိမ်းယမ်းယောင်နှင့်
 ကြောင်၍ရုပ်နေပါတကား။ ။
 ရင်မှပွင့်သည့်
 ကြောက်ချင့်စဖွယ် သက်ပြင်းများ။ ။
 လေဝယ်လွင့်သည့်
 ညိုရင့်ဆံပင် ရွှေမျှင်လှိုင်း။ ။

သည်နှစ်ခုသာ
 လွမ်းသူပတ်လည်၊ လှုပ်ရှားသည်တည့်၊
 အို လွမ်းသူရယ်
 ပူသည်ကို ဖျောက်၊ ကြောက်သည်ကိုပယ်
 စိတ်ဝယ်မလျော့၊ စောင့်ဦးတော့လော့။

တစ်နေ့နေ့မှာ
 တွေ့မည်ရွှင်ချို၊ သခင်ကိုတည့်
 မေ့ကိုမုန်းထား၊ အဝေးသွားလည်း
 လွင့်ပါးမရှည်၊ ပြန်ခဲ့သည်က
 စောင့်သည်တွေ့မှု၊ ချစ်စိတ်ဆူနှင့်
 လွမ်းသူရှေ့မှောက်၊ သူဒူးထောက်လိမ့်။

သည်အခါမှာ
 ကြာနှုတ်အပြုံး၊ ဖြူနှလုံးနှင့်
 မရန်းမပယ်၊ ငိုတရယ်လျှင်
 စင်ကြယ်ခွင့်လွတ်၊ ချစ်သက်မှတ်ကို
 ကြည်ညွတ်ချဝန်၊ သခင် ပန်က
 ပြန်လည်လိုလိုက်၊ ချစ်သူမိုက်ကို
 ထွေးပိုက်ပါယူ၊ အို လွမ်းသူရယ်။ ။

တာရာမဂ္ဂစင်း၊ အတွဲ ၂၊ အမှတ် ၆၊ စာ- ၂၇။

တသက်သက်

အမိုက်မှောင်တွင်း
 တယောင်ယမ်းယမ်း၊ ဖွေရှာစမ်းသော်
 လမ်းပန်းမတွေ့ မူးမိုက်မေ့လည်း
 လဲ၍နေရာ၊ တွားသွားကာလျှင်
 ရှေ့သာအတင်း၊ ဇွတ်တိုးခြင်းဖြင့်
 အလင်းလိုက်လံ ရှာသည်တကား။
 ငါ့ကိုယ်လက်ကို
 ပြက်ရယ်ပျော်ပါး၊ လူအများလျှင်
 ဖြတ်သွားကျော်နင်း၊ နှိပ်စက်ညှဉ်းက
 တင်း၍ခံယူ၊ မညည်းညူလည်း
 သည်းအူနာကြည်း၊ ဒဏ်ရာသည်းသည်
 သွေးလည်း အလိမ်းလိမ်းကပ်၏။

သက်ရှိကပ်ပန်းစွာ
 လမ်းခုလတ်တွင်၊ ရေးရေးမြင်သည်
 ရွှေစင်လိုတောက်၊ ငွေပြောက်လိုထိန်
 စိန်တနှုန်းခြယ်၊ ငါလျှင်ကယ်အံ့
 ဖြူကြယ်တစ်ပွင့် လက်သတည်း။

ရွန်းရွန်းပသည်
 ကြယ်တစ်ပွင့်ပြက်၊ ရောင်ခြည်လက်ကား
 ဝေသက်ချစ်သူ၊ ကြိုအယူမှာ
 မွေးကြူနီရင့်၊ နှင်းဆီပွင့်လျှင်
 မြင့်မြတ်နှလုံး၊ ပုလဲကုံးလှစ်
 ပြုံးသည့်အလင်းရောင်တကား။

ချစ်သူခြေရင်း
 စင်းလျောင်းရာမှ၊ အားယူထသော်
 ထူမကြိုထွေး၊ သူ့ကိုယ်နှွေးကို
 မှေး၍ရပ်စဉ်၊ အားသစ်ဝင်သည်
 စိမ့်ကျင်အသည်း၊ ဝမ်းပန်းနည်းနှင့်
 ပျော်လည်းရယ်ကာ၊ တုန်လှုပ်စွာလျှင်
 သည်ခါကျမှ၊ မျက်ရည်ကျသတည်း။ ။

တာရာမဂ္ဂစင်း၊ အတွဲ ၂၊ အမှတ် ၇။

ဘဝဟောင်းက ချစ်သူ

ညနေအေးမှာဖြင့်
 ဆွေးမိသလိုလိုနဲ့
 စာဆိုမောင် တ ယောင်ယမ်းရယ်နဲ့
 လျှောက်ခဲ့တယ် တစ်ကိုယ်တမ်းပေပေါ့
 ဘယ်ချစ်သူ ကြိုယူကမ်းမယ်လဲ
 ခြေလှမ်းက မသွက်ချင်။

အလို ဘုရားသာပ
 ဆိုးမှားတွေဝေကြောင်မိ
 ညိုမှောင်မှောင် နှင်းရည်သိပ်ပါတဲ့
 လမ်းမြှောင်မြှောင်သစ်ပင်ရိပ်မှလ
 အိပ်မက်ထင်စရာပ
 ကညာယဉ် ပြာပြာညက်ရယ်က
 ပျာကရာ ပြေးလာထွက်ပါလို့
 ငိုတရယ် နှုတ်ဆက်
 လှမ်းဘက်ခင်မင်။

'အို ပြုံးယောင်ပြပါမောင့်
 ကွဲကြာလေပြီ' တဲ့
 ဆည်မပြေ ချုပ်မတည်းနိုင်လို့
 ငိုညည်းနေရှာတော့
 ထိတ်ပျာပျာ စိတ်သာများမိပါရဲ့
 ကြုံသူကို ပုံတူမှားရှာထင့်
 သနားငြိမ်နေတောင်မှ
 'မေ့မောင်ရယ် ကွေ့ရှောင်တိမ်းရက်ပေ့
 စိမ်းမေ့ပြီပေါ့ ဟင်' တဲ့
 ပြစ်တင်လို့မဆုံး။

အတွေးခက်ပါရဲ့
 အေးကွက်မမြင်ပြီဘု
 ယခင်ဆီ ပြန်လည်မှန်းသော်လဲ
 ဘယ်ခါဝယ် ဘယ်စခန်းဆီက
 ဘယ်ညောင်ရေ ဆုယူသွန်းပါ၍
 ချစ်ပန်းနှစ်ကိုယ် ဆင်ခဲ့တယ်လို့
 မမြင်နိုင် စိတ်သာပျက်မိပါရဲ့
 ခေါင်းညင်သာခါကာထွက်ခဲ့ရ
 သူ့ခမျာ လွမ်းရာခက်ရှာပေါ့
 ကြက်သေ သေလို့ နုံးရာက
 (စောင့်ရှာသူမှာ) မျက်ရည်နဲ့ ပြုံး။ ။

တာရာမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၂၊ အမှတ် ၈၊ စာ- ၅၄။

ဘဝကူး

မိုးရွာပြီးစ

မြေကြီးညှံ့သိပ်၊ တိမ်ရိပ်မှောင်ဖျော့
ညွတ်ကော့သစ်ရွက်၊ ရေစက်စက်အောက်
မိုးသက်လေမှာ မေတစ်ယောက်တည်း။

မြစ်ရေစပ်၌

မတ်ရပ်တင်းတောင့်၊ ရင်ဟင်းလင်းဟ
ငွေကွင်းဂယက်၊ ခြေကိုပက်မှ
ပင့်သက်ရှိုက်ငင်၊ လျော့ဆံပင်လည်း
လေတွင်ပြေသွား၊ လွင့်ပါးလိုက်တာ။

လူရိပ်ရေးရေး
ကလေးငိုသံ၊ တေးဆိုဟန်လို
အသံဗလံ၊ မြစ်ရေလျှံမှာ
စုန်ဆန်မျှောစီး၊ တီးတိုးညဉ်းလာ
အနီးကပ်အော်၊ လိုက်ခဲ့ခေါ်လို
ရမ်းရော်စိတ်ညစ်၊ မူးရစ်ရစ်မြင်
ပြောင်းသစ်မြို့ရွာ တစ်ဖက်ကမ်း။

သတိဝေလည်
မေ့လျော့ဖြည်းညင်း၊ ရေကိုဆင်းပြီး
စမ်းနင်းလျှောက်ခဲ့၊ ကျောက်ပဲ့ရွဲစူး
မူးနစ်မွန်းနောက်၊ လွယ်ကူရောက်သည်
ရေအောက်ဖြတ်လမ်း တိတ်တခိုး။ ။

တာရာမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၃၊ အမှတ် ၁၈၊ ၁၉၄၉၊ စာ- ၄၄။

ရှင် ကဗျာဆရာ

သူနားကပ်ပြီး
စပ်စမ်း ကဗျာတစ်ပုဒ်လောက်။

သူက ပြုံး၍
ကုန်းကာလှမ်းခူး၊ ရွက်စိမ်းဆူးနီ
အဖူးကြမ်းကြမ်း၊ တောရိုင်းပန်းလို
နမ်းလိုက်သည်နှင့်၊ ချက်ချင်းပွင့်လာ
ပုလဲဝါဝါ၊ သင်္ဃေလွှာသို့ပြောင်းလဲသွား၏။
'ကဗျာစပ်လေ
ထပ်ဖို့ကာရန်၊ အသံရှာလေ
စာလုံးစက္ကူ၊ ခဲတံယူလေ'။

သူထွက်သွားပြီး
 မြိုင်ကြားကျောက်စက်၊ ရေတစ်စက်ကို
 လက်နှင့်တောက်ရာ၊ စိတ်စိတ်ဖွာပြီး
 ဆပ်ပြာပူဖောင်း၊ အဖြစ်ပြောင်းသွား
 ကောင်းကင်သို့လွင့်၊ အရောင်ရင့်လာ
 တိမ်နှင့်ငြိတွယ်၊ ကြယ်တွေဖြစ်သွား
 မျက်မှောင်ကုပ်မိ
 'ဘာလုပ်နေတာလဲကွယ်'။

သူ တိတ်ဆိတ်စွာ
 ရိပ်ပြောက်မြက်ခင်း၊ လေဟင်းလင်းမှာ
 သက်ပြင်းညင်သာ၊ မောဖြေလာသည်
 ကဗျာမစပ်တတ်ဘူးလား။ ။

တာရာမဂ္ဂစင်း၊ အတွဲ ၃၊ အမှတ် ၁၉။

တစ္ဆေ

အိပ်လို့မရ
ညကြီး မင်းကြီး၊ ထပြီးထိုင်နေ
မွေ့ရာတွေလည်း၊ ကြေမွဲတွန့်လိပ်
သိပ်စိတ်ညစ်တယ်၊ သတိပြယ်လွင့်
ခိုတွယ်စရာ၊ အတည်မကျ။

အပြင်ဘက်မှာ
သစ်ရွက်တွေကြား၊ ကြယ်လေးငါးပွင့်
စကားပင်အို၊ ကန်ရေစိုစွတ်
ဟိုမှာလှုပ်လှုပ်၊ ငုပ်တုတ်လက်ကမ်း
စမ်းလျှောက်သွားနေ၊ မြက်ချုံတွေထဲ
တစ္ဆေ ငါကိုယ်တိုင်ပါပဲ။

ခုတင်ခြေရင်း
 ဖြည်းနင်းရှုပ်ရှုပ်၊ မတ်တတ်ထလိုက်
 ခန်းဝကိုလာ၊ ဝရန်တာမှာ
 သည်မှာတစ်ယောက်၊ တစ္ဆေခြောက်လှန့်
 ကြောက်ကြောက်နှင့်ကြည့်၊ မျက်နှာလှည့်စမ်း
 တည့်တည့်လှမ်းမြင်၊ အောင်ငိုချင်မိ
 တစ်ဆင်တည်းပဲ သူနှင့်ငါ။

မြစ်နက်ထဲမှာ
 ငါရေနစ်မြုပ်၊ ချမ်းပြီးကုပ်နေ
 ကုက္ကိုကိုင်းကြား၊ ငါ နေနားလိုက်
 ဘုရားရှေ့မှောက်၊ ဒူးထောက်ရောက်ပြန်။

မောပန်းလျှနှင့်
 တစ်ယောက်သော ငါ၊ ငါများစွာမှ
 ထလာလွင့်ပါး၊ မောင့်အနားကို
 စကားထွေရာ၊ ငိုသံပါနှင့်
 ဘာမှမကြား၊ မောင့်အနားမှာ
 ‘ထသွားစို့ဆို၊ မေ့ကိုအိပ်မတ်
 မမက်ဘူးလား’ ၊ တစ္ဆေဖြားယောင်း
 မှုန်မွှားစိတ်ဝယ် အရိပ်ထင်။ ။

တာရာမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၃၊ အမှတ် ၂၀၊ ၁၉၄၇။

စိတ်သိ အိပ်မက်

အိပ်မက် မက်တယ်
 သစ်နွယ်ရောစပ်၊ ကမ်းပြတ်မှာလို
 ပိတောက်အိုအောက်၊ တစ်ယောက်တည်းပဲ
 ချွဲနဲ့တော့တီ၊ မေရဲ့ဂီတ
 သိပ္ပံမယ်တွေ၊ တယောလေးယူ
 ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ရင်း ကြိုးကိုညှိ။

တကုပ်ကုပ်ပင်
 ခလုတ်လဲ့ပြတ်၊ တစ်ပတ်ကျော့ရစ်
 အသစ်တပ်ပြန်၊ တေးမဆန်ဘူး
 စိတ်ကူးကဗျာ၊ ပျက်သွားမှာစိုး
 ဘိုးတံကလည်း၊ မညက်ဘဲကွယ်
 ခက်ခဲလိုက်တာ၊ ကူလာပါဦး။

တေးမဖြစ်လို့
 စိတ်ညစ်ပြီးထိုင်၊ သီချင်းညည်းမယ်
 စည်းဂျပံသံလွင်၊ ကောက်ယူငင်လိုက်
 ရင်မှာပြည့်ညပ်၊ ကျပ်နေတာတွေ
 ငွေသံကျော့ရွ၊ မလှ လှအောင်
 ဂီတအဖြစ်၊ ကူးပြောင်းဖြစ်ဆဲ
 ဆန်းသစ်ကာရန်၊ ပြန်ကာကောက်။

အယောင်လွန်ပြီး
 သံအန်ထွက်သွား၊ လန့်တကြားနိုး
 မေ့မှာစိုး၍၊ တိုးတိုးတေးဆက်
 ဆိုတစ်ဝက်မှာ၊ မေ့လက်ဆုပ်ကိုင်
 ဘေးမှာထိုင်တာ မောင်ပါကော။

မောင်က ပြောသည်
 'တယောကြိုးသီ၊ ညိုမညိုလို့
 ဂီတ မဖြစ်၊ ဖြစ်ပြန်ပါလည်း
 ကာရန်မလှ၊ စည်းမကျဘူး
 မေ့ကဆိုလဲ့၊ တေးနဲ့နဲ့လေး
 ဂျပံနဲ့သံလွင်၊ ကောက်ယူငင်လျက်
 ရင်မှာပြည့်ညပ်၊ ကျပ်နေတာတွေ
 ငွေသံကျော့ရွ၊ မလှ လှအောင်
 ဂီတအဖြစ် ပြောင်းပစ်ချင်တယ်။ ။ ။

တာရာမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၃၊ အမှတ် ၂၁၊ စာ- ၈၉။

ထွက်ပြေးချင်တယ်

မိုးလင်းလင်းချင်း
 သီချင်းလှိုက်လှိုက်၊ ပန်းငုံကိုက်ဆိတ်
 ချိုးသိုက် ဖိုမ၊ ချိုမြအေးလည်း
 စိတ်လေးကျပ်ညပ်၊ ရူးချင်တယ်။

မြို့လုံးနေရောင်
 အိမ်ခေါင်မိုးတွေ၊ မီးခိုးဝေညစ်
 နွေမိုးဆောင်းတိုင်း၊ အိုကိုင်းညွတ်လာ
 ရပ်ရွာလူသူ၊ စကားဆူညံ
 အူချာလည်ပြေး၊ အသက်မွေးကြ
 ရင်လေးကျပ်ညပ် ရူးချင်တယ်။

တစ်ညချိန်၌
 မီးလုံးငြိမ်းလိုက်၊ ညဉ့်ဦးမိုက်မဲ
 ကြယ်လည်းမပွင့်၊ လမမြင့်မှာ
 လွတ်ခွင့်ကိုရှာ၊ စိတ်ချမ်းသာခြင်း
 မှောင်မှာတွေ့ငြား၊ ထွက်လာမိ။

မှောင်ကြီး မည်းကြီး
 မရဲတရဲ၊ တစ်ယောက်တည်းပင်
 ဘာလဲမမြင်၊ စမ်းသပ်ဝင်ခဲ့
 မြေပြင်သိပ်သည်း၊ မောပန်းလှဲချ
 ရွက်ကြဲအောင်ပိတ်၊ သစ်အေးရိပ်၌
 အိပ်မက်ကြံမှာ၊ မောင့်ကိုသာတွေ့
 ဘယ်ခါ လွတ်ပါ့မလဲကွယ်။ ။

တာရာမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၃၊ အမှတ် ၂၂၊ ၈- ၇၀။

ကြွရွက်ဆင်

ညိုမြေရင့်ကို
လေလွင့်ပတ်ချာ၊ မြေညံ့ပြာထက်
ရွှေဝါတစ်ဝက်၊ စိမ်းရော်ဖက်စပ်
ဆက်တိုက်ပြုတ်ကြွေ၊ စောင်းရွှေရွှေစီ
ရွာစွေသွန်းသည့် ကြွရွက်မိုး။

ပျော်တပျက်လေ
 ကြွရွက်တစ်လိပ်၊ အသွားစိပ်နှင့်
 ညှာထိပ်မခြောက်၊ မြကွက်ပြောက်နှင့်
 လက်အောက်ကျလာ၊ အနားမှာမို့
 အသာလှမ်းပြီး တိတ်တိတ်ကောက်။

လန့်ဆုတ်မိရဲ့
 ညံ့အိစက်စက်
 ထိတွေ့လက်၌
 သစ်ရွက်ရုပ်ပုံ
 အဆစ်စုံလေး
 လေကြိုမှာလွန်
 ပြာတကန်နှင့်
 ဝါဖန်ရော်ရွှေ
 ခပ်ပွေ့ပွေ့ရယ်
 မေက နီးကပ်
 မိုးပြီး ရပ်နေ
 ဇာသပ်ပိုးပျော့ ဆင်ထဘီ။ ။

တာရာမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၃၊ အမှတ် ၂၃၊ ၈-၁၂၆။

အတ္တပုံရိပ်လွှာ

ဟင်းလင်းပွင့်မှာ
 လေသာတိုးဝှေ့၊ ထိတွေ့နေရ
 ပျံ့ပျံ့ကလေး၊ အဝေးကြီးလား
 နီးနီးလားဟု၊ ခွဲခြားမသိ
 မြင်မိသည်ကား၊ တလျားခုံးခုံး
 အဆုံးမထင်၊ ပြာကောင်းကင်သို့
 ငါလျှင်ထီးတည်း၊ တစ်ယောက်တည်းသည်
 မညည်းမညူ၊ ထိုင်နေ၏ ။

အဆုံးမရ
 အစမထင်၊ အတွေးယာဉ်ကို
 ညင်ညင်အလျှော၊ မျောစေမျော၍
 ပေါလောလွတ်ကာ၊ တွေးတောရာဝယ်
 ကမ္ဘာတစ်ဝန်း၊ ထက်အောက်မွမ်းအောင်
 ပတ်ပြွမ်းစုံစေ၊ ငါမမေ့ဘူး
 မကွေ့မထောင့် ရောက်ဘိ၏။

အို . . . အို . . . အို . . . အို
 ဘယ်ကိုသွားမလဲ၊ ရေထဲညွှန်အောက်
 ရေညှိပြောက်လား၊ ငါ ရောက်သွားသေး
 ညွတ်ကွေးကော့ကော့၊ ရေစက်လျော့တွဲ
 ရွက်ပျော့ မျှင်ကြား၊ ငါ နေနားလိုက်
 တွားသွားစမ်းရွံ့၊ တိမ်ဖြူညွှန်ထက်
 လွန်လွန်ထလက်၊ ရင်ခွင်ထက်မှာ
 မှေးစက်အိပ်တာ၊ ငါသာပါပဲ
 ဝါဝါနှုတ်သီး၊ အမြီးစိမ်းယွန်း
 ပျံသန်းငှက်လည်း၊ ငါပါပဲကွယ်
 အမြဲ 'ငါ' တွေပါကလား။

ဆက်တွေးပါဦး
 အပြာအနက်၊ အဖြူစက်၍
 စပ်ဖက်တစ်မျိုး၊ တိမ်ခိုးရောင်ဆိုင်း
 မှိုင်းမှိုင်းညိုမှာ၊ ငါခိုနားမိ
 မြိုင်ကြားပင်ယုက်၊ သရက်သီးဝါ
 ရသာချိုမြ၊ လှည့်ရွမ်းစမှာ
 ငါပင်ရောက်လေ၊ ကူးလူးနေခဲ့
 မောင်ရဲ့ရင်ခွင်၊ ငါပဲဝင်၏
 ဘယ်တွင်ရယ်မှ၊ ထွက်လို့ရဘူး
 အစမတုံး၊ ငါလုံးလုံးသည်
 အဆုံးအစ မရှိသည့်ငါ။

ထို့နောက်တွင်ကား
 'သင်'ကို တွေးစမ်း၊ မှန်း၍ကြည့်ရာ
 သင်မှာ ငါကို၊ စဉ်းစားလိုတိုင်း
 တိုးလျှိုးယက်ဖောက်၊ စိတ်ကူးပေါက်ကြည့်
 ဘယ်လောက်များများ၊ ပွားသွားပါစေ
 တွက်ရေမရ၊ ဆုံးစမရှိ
 သင်တွေ့ရှိလည်း၊ ကြွင်းသည်အမြဲ
 တစ်ခုတည်းသာ၊ ငါပဲထွင်းဖောက်
 ငါတစ်ယောက်မှာ၊ ကျန်ရစ်ပါသည်
 ဘယ်ခါမှ ငါမပျောက်ဘူး။

ထိုသဘောကို
ညှိနှောတရား၊ သင်္ချာသားသော်
သင်ကားညီမျှ၊ 'ဆုံးစမရှိ'
နှုတ်ဘိတစ်ခု၊ ထိုတစ်ခုကား
ငါဟုပင်လျှင်၊ ငါတွက်မြင်သည်
သင်္ချာကဗျာ လင်္ကာတည်း။ ။

တာရာမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၄၊ အမှတ် ၂၄။

မယ့်သခင်

မိုးအောက်မြေဝယ်
တစ်ကိုယ်ရေချင်း၊ အဖော်ကင်းနှင့်
အပြင်းပတ်ချာ၊ လှည့်သွားလာ၍
ဖွေရှာမိ၏ သခင်ကို။

အို လာလှည့်ပါ
အေးသည့်အပြုံး၊ သခင်သုံး၍
ကွက်ပုံးငှက်လာ၊ ပွင့်သည်းလွှာကို
လိုရာပြုဖို့ ယူပါတော့။

'သည်အသည်းသည်
ဆိုမြဲထက်ပင်၊ ချိုသာရွှင်သည်
ပဉ္စင်တေးစု၊ ပျော်ခုန်မှုဖြင့်
ပိုင်သူအားကို ဖျော်ပါ့မည်။

မြဲ မျက်လုံးကို
ဆုံးစ မတည်၊ အချစ်ရည်ဖြင့်
ဝေလည်ဝင်းလက်၊ ကြယ်ပွင့်ခဲက်ကို
ပြုံးပြက်ထင်အောင် တင်ပါမည်။

'ကြော့နှုတ်ခမ်းကို
သမ်းစိမ့်အပြုံး၊ တစ်သက်လုံးလျှင်
ပြိုင်နှုန်းကင်းစေ၊ ပြုံးပန်းခွေဖြင့်
မကြေသာအောင် ဆင်ပါမည်။

ပတ္တမြားရည်
စီးသည်သို့ပင်၊ သွေးအလျဉ်သည်
စိုရွှင်သွန်းဝေ၊ သင့်ခြေကို
မြေတွင်အိုင်အိုင်၊ ဆေးပါ့မည်လေ။

အိပ်မက်ယာဉ်နှင့်
ဝိညာဉ်ကိုစေ၊ မိုးအောက်မြေဝယ်
တစ်ကိုယ်ရေချင်း၊ အဖော်ကင်းနှင့်
အပြင်းပတ်ချာ၊ လှည့်သွားလာ၍
ဖွေရှာမိ၏ သခင်ကို။ ။

တာရာမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၄၊ အမှတ် ၂၅၊ ၈- ၁၀၅။

နှင်းဆီ

ရွှေလည်မော့ကာပ
 နေခြည်ပျော့လိုနှင့်
 ရည်ကျော့ပေ နှင်းဆီ။
 ဖြာစရွက်
 မြခက်တေဝေနှင့်
 ဆင်းပြေပြေ တင်းချွေလှည့်ရင်ဖြင့်
 ဝင်းထွေထွေ နှင်းငွေလဲ့လိုပ
 ကြွေမယ့်ပုံပမာနှင့်
 မှန်သန္တာ ငုံ့လွှာစွင့်သော်ကော
 ထုံဂန္ဓာ ကြုံရာလွင့်တယ်
 ပွင့်သစ်ပလီ။

မွေးကြူနမ်းချင်ပေါ့
 ပွေ့ယူလှမ်းမယ်ပ
 စိတ်တမ်းကို ဆိုရည်လို့
 နှစ်ကိုယ်ကြည် စိုပြည်ကြပါစို့
 ရှက်သလို မျက်ချိုစပါနဲ့
 ခက်အလှ ကြော့ကေသီကို
 ချောချိုလို့အထွေး။ ။

ဆွတ်မယ့်သူရယ်
 ညွတ်လှည့် ဘယ်လိုမြူတဲ့
 မကြည်ဖြူ ရည်တူချစ်နိုင်ဘူး
 ကြူလှစ်သည့်မေတ္တာ ဖော်လို့
 သစ္စာတော် ချစ်ဖော်ညိုချင်နှင့်
 ထိလာလျှင် မြရှင် ဆူးတွေပ
 ထွေးနီနီ သွေးရည်လူးတဲ့အောင်
 ခူးလိုက်မယ်လေး . . . တဲ့။ ။

တာရာမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၄၊ အမှတ် ၂၆၊ ၈- ၃။

အနုပညာကျွန်း

ရောက်ခဲ့ဖူးတယ်
ယစ်မူးငြိမ့်လျော၊ လှေအမျောမှာ
တယောလဲ့လဲ့၊ တီးတိုးနွဲ့ရင်း
ဆိုဖွဲ့သီချင်း၊ ဖြည်းညှင်းညည်းဆို
ဟောဟိုမြေနှု၊ သစ်ပင်စုနဲ့
အနုပညာကျွန်းကိုပေါ့။

အဲသည်မှာလေ
စာပေကိုဖတ်၊ ကဗျာစပ်လိုက်
ဆောက်အပ်တွေစု၊ ရုပ်တုထုလိုက်
နုရင့်ရောင်တွဲ၊ ပန်းချီဆွဲလိုက်
ရင်ထဲ ခုတောင်ခုန်သေးတယ်။

နေရစ်တော့နော်
ကြော့ကြော့ကလေး၊ လအေးအေးအောက်
ငှက်တေးသံညင်၊ မြေပေါ်ဖိတ်စဉ်
ရေပြင်ညံ့အိ၊ သစ်နွယ်ငြိချိန်
စိတ်၏အစာ၊ ငတ်ပြတ်ဆာတော့
ပြန်လာလည်ပတ်ပါဦးမယ်။ ။

တာရာမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၄၊ အမှတ် ၂၇၊ စာ - ၈။

မေ ကြယ်လေလား

မြေဇာခင်းမှာလ
 စိတ်တွင်း ထွေတလည်နဲ့
 မတည်မငြိမ် လျောင်းကာပ
 ထက်ကောင်းကင် ပြာမင်ညိုဆီသို့
 မှေးလို့လို့ မျှော်ပါယောင် . . .
 မိုးတိမ်တောင်ငယ်
 ခိုရောင်တဖျော့ ညိုတကျော့နဲ့
 ပြိုတော့မယ်လေ
 ဝါခြည်အသွန်း၊ ပြာရည်ရွန်းမှာ
 တဆန်းငယ်ထွေတော့ကို . . .